

Magyarország Alkotmánybíróságának
1535 Budapest, Pf. 773.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>N/883 - 0/2017</i>	
Érkezett: 2017 MÁRC 31.	
Példány: <i>1</i>	Kezelőiroda: <i>du</i>
Melléklet: <i>1</i> db	

Tárgy: alkotmányjogi panasz egyedi ügyben hozott bírósági ítéletek ellen

Alulírott Kaszab Árpád ([REDACTED]) anyja [REDACTED] személyazonosító okmányának száma [REDACTED] lakcíme [REDACTED]) az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján

alkotmányjogi panasszal

fordulok a T. Alkotmánybírósághoz,

a Szolnoki Törvényszék 2016. március 30. napján kihirdetett 3. B. 153/2013/127. számú, valamint a Szegedi Ítéltábla 2017. január 26.-án kelt és részemre 2017 március 6.-án kézbesített Bf. II. 590/2016/7. számú ítéletei ellen, és

tisztelettel kérem,

hogy a T. Alkotmánybíróság

- az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján a sérelmezett döntéseket semmisítse meg,
- határozata meghozásáig a Büntetőlejárásról szóló törvény 429/C.§-a alapján hívja fel a Szolnoki Törvényszéket a büntetés végrehajtásának felfüggesztésére.

Indokaimat a következők szerint szeretném előterjeszteni:

- I. Az alkotmányjogi panasz formai feltételeinek teljesítése,**
- II. A panasz tartalmi indokai,**
- III. A végrehajtás felfüggesztésének indokai,**
- IV. Összegzés**

I. A panasz elfogadhatóságról

Az Abtv. 27. § -a értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette.

A büntetőjogi felelősségemet megállapító bírói döntés álláspontom szerint több, Alaptörvényben rögzített jogomat megsértette (így elsősorban az Alaptörvény B. cikke (1) bekezdésében, és XXVIII. Cikke (3) bekezdésében rögzített jogaimat, s az ügyben a törvény alapján rendelkezésemre álló rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vettem., ezért kényszerülök arra, hogy rendkívüli jogorvoslattal éljek.

Az Alkotmánybíróságról szóló törvény 30. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül kell előterjeszteni. Ügyemben a jogerős döntést tartalmazó ítéletet 2017. március elején vettem át, így panaszomat törvényes határidőben terjesztem elő.

Tisztában vagyok azzal a formai kritériummal is, hogy a közszereplőnek nem minősülő személyeknek a panasz kapcsán nyilatkozniuk kell arról is, hogy hozzájárulnak-e adataik nyilvános kezeléséhez. Ezt a hozzájárulását ezennel megadom.

II. Az érdemi indokok

A jogerős döntés röviden a következőket rója a terhemre. Több mint 10 évvel ezelőtt, őrző-védő és vagyonvédelmi kft-k vezetőjeként, a társaságom által végzett gazdasági tevékenység során (két vádlott-társammal együtt, de az én irányításommal) olyan alvállalkozói rendszert hoztunk létre amely azt célozta, hogy az e cégektől befogadott, tényleges munkavégzést nem takaró számlák révén az általunk ténylegesen végzett vagyonvédelmi tevékenység alapján fizetendő általános forgalmi adó kötelezettségüket ezáltal csökkentsük. A vád szerint az általam irányított társaság által (az én elektromos kódommal) beadott adóbevallások révén a költségvetést mintegy 74 millió forint kár érte. Ezt adócsalás tettesi cselekményeként értékelték. A vádlott-társaim társaságai által (az ő elektronikus kódjaikkal) beadott adóbevallások révén a költségvetést közel 240 millió forint kár érte, ezért őket tettesként, engem e körben bűnsegédi bűnrészességért ítélték el.

Tudatában vagyok annak, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság nem harmadfokú bírói fórum, hatásköre az ügy kapcsán felvethető alkotmányossági kérdésekre terjed ki. Ezért nincs módom arra, hogy az ügy egészét tekintve jóval csekélyebb súlyú tettesi magatartásom megállapítását (első fokú ítélet IV/A. IV/B. pont) e fórumon vitassam. Panaszom *kizárólag a bűnsegédi bűnrészességet felróvó következtetéseket érinti, mert álláspontom szerint e körben vetődnek fel alkotmányossági kérdések.* (I. fokú ítélet II/A., II/B., II/C., III/A. III/B. pontok)

Meggyőződésem szerint ugyanis e cselekmények értékelése kapcsán a bűnsegédi bűnrészességemre levont következtetés mind a vádirat által felrótt „tényállás”, mind az első fokú bíróság ettől eltérő megállapításai, mind pedig a másodfokú bíróság mindezt korigálni próbáló – ismét csak más „tényállást” rögzítő döntése az ügyben folyt jogalkalmazás egészét érintő jogbiztonsági kérdés. Ennek indokait a következőkben látom.

A) A jogbiztonság sérelme

1) A **vádirat** (Jász-Nagykun-Szolnok megyei Főügyészség 6.B. 98/2013/14.) a bűnsegédi bűnrészességemet abban látja, hogy a vádlott-társaimnak, [REDACTED] és [REDACTED] [REDACTED] felrótt adócsaláshoz „*valótlan tartalmú számlák lekönyveltetésével nyújtottam segítséget*”. (Vádirat I/A. pont – 7 old., I/C. pont – 13. old., II/3. pont 16. old., II/B. pont 18.

old.). A vádirat – a konkrét bűnsegédi bűnrészesség alapjaként - ennyit, s nem többet tartalmaz.

Ez önmagának „vádnek” nyilvánvalóan nem tekinthető.

Ráadásul az I/C. pont kapcsán még ennyi sem olvasható az egyébként minden vádpont után szó szerint ismétlődő sommás megállapításban; itt csupán annyi szerepel, hogy „segítséget nyújtottam” (vád 13. old.). Ez végképp nem *történeti* tényállás, hanem a bűnsegély egyes *törvényi* fogalmi elemeinek idézése.

Nem tartalmazza a vád, hogy pontosan mikor, milyen módon, milyen számlák, kivel, milyen formában történő „lekönnyeltetése” révén nyújtottam segítséget az adóhatóság felrótt megtévesztéséhez, s ez milyen módon, mennyiben, miért tekinthető az adócsalás elkövetési magatartásához nyújtott szándékos segítségnek.

Mindez már önmagában jogbiztonsági kérdés, hiszen az egész eljárás kereteit meghatározó vád pontos körülírásának hiánya önkényes megállapításokhoz vezethet és az érdemi védekezést sem teszi lehetővé. Ennek orvoslása azonban elvileg még a büntető eljárás (rendkívüli) jogorvoslati rendszerén belül is megkísérelhető lenne.

2) Ám az **első fokú ítélet** bűnösséget kimondó megállapításai még a vádban írtakat sem róják a terhemre, amikor valamennyi említett vádpont esetében azt rögzítik, hogy az adócsaláshoz „valótlan tartalmú számlák biztosításában való közreműködéssel” nyújtottam segítséget (első fokú ítélet II/A - 15. old., II/B.-19 old., II/C.- 22 old., III/A-23. old., III/B.-25. old.).

Erre a semmiféle konkrétumot nem tartalmazó, és már a vádhoz sem igazodó „tényállásra” még kevésbé alapítható bűnösséget megállapító ítélet. „Számlák *biztosítása*” a felrótt ügymenet szempontjából értelmezhetetlen „cselekmény” (pontosan milyen, mit tartalmazó, számlákat, kinek, mikor, milyen, a „biztosítás” szó fogalmának megfelelő elkövetési magatartással? stb.), ráadásul csupán az ebben való „*közreműködés*” még inkább megfoghatatlan, de biztosan nélkülözi a bűnös magatartás rögzítése kapcsán minimálisan elvárható egzaktságot.

3) A **másodfokú bíróság** mindezt – igaz, részben védőm indítványára is – a „tettazonosság” problémakörébe tartozó kérdésnek tekinti. Azzal érvel, hogy nem jelenti a vádelv sérelmét, ha a bíróság „olyan tényeket rögzít az ítéletében, amelyeket a vádirati tényállás nem tartalmaz. Nem jelenti a vádelv sérelmét, ha a bíróság a történeti tényállással összefüggésben olyan részleteket is megállapít, amelyeket a vádirat nem tartalmazott; valamint akkor sem

sérül a vádelv ha a bíróság határozatában foglalt tényállás nem fedi a vádban foglalt tényeket, de a bűncselekmény lényeges elemét alkotó tények tekintetében annak megfelel.” (másodfokú ítélet 7. oldal első bekezdés)

Ám itt nyilvánvalóan nem erről van szó. Már a vád sem volt alkalmas „bűncselekmény lényeges elemeit alkotó tények” rögzítésére, s ehhez képest az első fokú bíróság minden ítéleti pont után ismétlődő szófordulatai még kevésbé alkalmasak bármely bűncselekmény felrovására.

A másodfokú bíróság azonban még tovább megy. Rámutat, hogy a vád és az első fokú ítélet azért sem tér el, mert bevezető részében mindkettő szó szerint ugyanazt rögzíti: [REDACTED] II.r. és [REDACTED] III.r. vádlottak a tulajdonukban lévő, irányításuk alatt álló társaságok neve alatt különböző megrendelők (bankok postahivatalok, hivatalok, üzemek) részére vagy őrző-védő cégek alvállalkozójaként folytattak gazdasági tevékenységet, azonban a megszerzett árbevétel általános forgalmi adóját nem kívánták befizetni és mentesülni akartak a munkavállalóknak kifizetett munkabérek megfizetése alól is” (másodfokú ítélet 7. oldal 2. bekezdés). Nem világos, hogy ebből miért következne a még elnagyoltnak sem tekinthető „elkövetési magatartás” konkretizálása és akár a „tettazonosság” sérelmének hiánya. Az, hogy mit *kívántak* a vádlottak és mi alól *akartak mentesülni*, nem tények állítása (a vádban és az ítéletben szereplő tettek „azonossága”), hanem önmagában csak merőben irreleváns feltételezés.

Amit azonban mindehhez a másodfokú bíróság önkényesen hozzátesz, sajnos már nem az. Rámutat, hogy abból a további vádirati megállapításból, miszerint „a dolgozók munkaviszonyával kapcsolatos adminisztratív munkát és bérszámfejtést a II.r. vádlott utasítására a [REDACTED] könyvelő irodája végezte el, s a munkások irányítását is az általuk megbízott területi képviselők látták el”, az első fokú ítélet „közreműködést” felrovo megállapításait, valójában úgy kell értelmezni, hogy „a számlákat a társaság könyvelője [REDACTED] II.r. vádlott utasítására könyvelte le.” Mindezt tehát már – mint az első fokú bíróság megállapításaitól eltérő tény – a másodfokú bíróság rögzíti, anélkül, hogy bizonyítást vett volna fel.

Mindez tehát pusztán az iroda adminisztratív tevékenységéből, a bérszámfejtésből és a dolgozók irányításából következne. Bár az okfejtés tarthatatlansága enélkül is belátható, szükséges utalni rá, hogy a könyvelők kihallgatása az első fokú eljárás során megtörtént, de

sem [REDACTED] sem [REDACTED] nem állította hogy tőlem kifejezett utasítást kaptak volna számlák könyvelésére, s még abban sem voltak biztosak, hogy egyáltalán könyveltek-e a [REDACTED] részére.

Összegezve az alkotmányossági aggályokat: egymástól eltérő, csak részben kapcsolódó, semmiféle konkrét adatot, körülményt nem tartalmazó félmondatokra alapítja a vád, majd az ettől eltérő, első fokú ítélet, és a megint mást felrovó, de semmivel nem konkrétabb másodfokú döntés az adócsaláshoz nyújtott állítólagos bűnsegédi bűnrészességemet.

Mindez állásponatom szerint súlyosan sérti a jogalkalmazástól elvárható következetesség, előre láthatóság, kiszámíthatóság követelményét, s ezért felveti a jogbiztonság sérelmét.

Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a jogállamiság elvének követelménye szorosan összefügg a jogbiztonság követelményével. A jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is, vagyis azt, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által megállapított működési rendben, a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki tevékenységüket. (ABH 1992, 59, 65.) A jogbiztonsághoz való jogból állásponatom szerint levezethető, hogy *büntetőjogi felelősség megállapítását eredményező döntés esetleges, bizonytalan tartalmú összetevőket nem tartalmazhat, a történeti és törvényi tényállási elemeket, fogalmakat nem keverheti össze, egymással nem helyettesítheti, konkrét, kézzelfogható tényeket nem nélkülözhet.*

B) A védelem jogának sérelme

Ilyen általánosságban mozgó és eljárási szakaszonként változó „vádval” és „ítéleti tényállással szemben érdemben védekezni sem lehet. A védekezés csak olyan állításokra reflektálhat, amelyek kellően konkrétak, megismerhetőek, világosak és pontosak ahhoz, hogy tartalmi cáfolatuk megtörténhessen.

A beadvány terjedelmének felesleges növelését elkerülendő, a sok ezzel kapcsolatos döntés közül csak egyet emelek ki. A 14/2002. (III. 20.) AB határozatában az Alkotmánybíróság a következőket rögzítette: “A terhelt számára a jogszerű és eredményes védekezéshez elengedhetetlen annak ismerete, hogy milyen tények, összefüggések, adatok alapján, milyen bűncselekmény miatt kerül sor vele szemben a felelősségre vonását célzó bírósági eljárás

lefolytatására. A vád pontos ismerete biztosíthatja a védelem számára – többek között – a bűnösség vagy a minősítő körülmények fennállásának hiányát jelentő, illetőleg a cselekmény privilegizált megalapozó ok-okozati összefüggésekre vonatkozó bizonyítékok feltárását, a cselekmény elbírálása szempontjából jelentős motívumokra, enyhítő körülményekre történő figyelemfelhívás lehetőségét.”

III. A végrehajtás felfüggesztését célzó kérelem rövid indokai

Úgy vélem, röviden indokolnom kell azt is, milyen okokkal kérem a jogerős büntetés végrehajtásának felfüggesztését.

Tíz évvel a felrótt cselekmények elkövetése után büntetlen előéletüként, kiskorú gyermek eltartójaként, súlyosítva az első fokon kiszabott büntetésemet hat év börtönbüntetésre ítélték.

A jogerős ítélet által megállapított több mint 300 millió forint adóbevétel-kisesés kétségtelenül magas összeg. Ám ennek közel négyötödét a jogerős döntés bűnsegédi bűnrészesként rója a terhemre, s ennek megalapozottsága – mint azt az előzőekben igyekeztem kimutatni – súlyos alkotmányossági aggályokat vet fel.

Az ítéletek remélt megsemmisítése esetén – még akkor is, ha a megismételt eljárásban nem járna sikerrel annak igazolása, hogy tettesként sem felelek a terhemre rótt költségvetési csalásért – jóval enyhébb, rövidebb tartamú büntetésre számíthatnék, végrehajtandó szabadságvesztéstől talán nem is kellene tartanom.

Ezért a panaszom elbírálásáig talán méltányolható az a kérésem, hogy ne kelljen megkezdenem a szabadságvesztés végrehajtását.

IV. Összegzés

Azt várom tehát a Tisztelt Alkotmánybíróságtól, hogy erősítsen meg abbéli hitemben, hogy alig pár szavas, folyamatosan változó, teljesen általános szófordulatokra (amelyek „elkövetési magatartásként” tehát nem értelmezhetőek) bűnsegédi bűnrészeséget – függetlenül attól, hogy sajnos e jogi keretek között nem igazolhatom, hogy adócsalás elkövetésében egyébként *semmilyen* jogellenes „közreműködésem” nem volt –, jogállamban alapítani nem lehet. Az

pedig, hogy e „tényállás” a vád és az eljáró bíróságok megfogalmazása és értelmezése szerint eljárási szakaszonként változik, sérti a jogbiztonság és a védelem alkotmányos elvét.

Minthogy tehát álláspontom szerint az ügyben sérült

- a) jogbiztonsághoz való jogom (Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés), és
- b) a védelemhez fűződő jogom (XXVIII. cikk (3) bekezdés) .

kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján a sérelmezett bírói döntéseket semmisítse meg.

Budapest, 2017. március 21.

Tisztelettel:

Kaszab Árpád

Dr. Mester Csaba
Ügyvédi Iroda
1082 Budapest, Üllői út 46. II/17
Adószám: 18197220-2-42
Tel./fax: 303-6739

